

Arrest

nr. 293 495 van 31 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 16 juni 2023 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 maart 2019 treedt de verzoekende partij in Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 28 september 2020 dient de verzoekende partij bij het Belgische consulaat in Casablanca, Marokko, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot in België. Het gevraagde visum wordt op 7 december 2020 toegekend. Na aankomst in België wordt de verzoekende partij op 19 april 2021 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.3. Op 5 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Tegen voornoemde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 281 075 van 29 november 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3..

1.5. Op 12 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

*- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging, waardoor zij op 23.01.2021 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en op 19.04.2021 een F kaart ontving. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht In functie van de Belg H., M. (...) ((...)), haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Overeenkomstig de gegevens van het administratief dossier blijkt er tussen betrokkene en de referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging meer te zijn en dit sedert 06.06.2021 (cf. brief parket van 21.12.2021). Op 09.07.2021 vorderde mijnheer H. (...) de echtscheiding. Blijkens het Rijksregister staat betrokkene sedert 07.10.2021 onder voorstel van ambtshalve afvoering. Op 27.10.2021 verklaarde mijnheer H. (...) aan de Antwerpse politie het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Mijnheer stelde zich eveneens benadeelde persoon. Uit het dossier blijkt niet dat er tussen betrokkene en de referentiepersoon nog een minimum aan relatie bestaat. Overeenkomstig art 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 werd daarom op 05.04.2022 het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd. Hierbij werd rekening gehouden met alle elementen die betrokkene zelf nog kon aanbrengen. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf (bijlage 21), werd op 29.11.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Nergens blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat zij minderjarige kinderen in België of medische problemen zou hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt met betrekking tot het bevel en met betrekking tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° vreemdelingenwet.

De beslissing motiveert dat verzoekster geen visum heeft en dat zij niet beschikt over een geldige verblijfstitel.

Verder wordt verwezen naar de intrekking van het verblijf van verzoekster.

Tot slot stelt verweerder: (...)

Art. 74/13 Vw. luidt als volgt: (...)

Bestreden beslissing vormt een beslissing tot verwijdering. Derhalve dient verweerder op basis van art. 74/13 Vw. rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Bovendien dient verweerder het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven eveneens op basis van art. 8 EVRM te waarborgen.

Zie hieromtrent arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

“Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.”

Uw raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe (eigen onderlijning):
“Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast.

Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46)."

Verzoekster verblijft sinds januari 2021 in België. Zij kwam middels gezinshereniging naar België. Zij ontwikkelde een gezins- en vooral privéleven in legaal verblijf.

Zoals reeds gesteld is er duidelijk sprake van een gezins- en privéleven. Derhalve dient verweerder over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van art. 8 EVRM. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Verweerder diende bij het nemen van de bestreden beslissing derhalve na te gaan of de bestreden beslissing geen schending van het gezins- of privéleven van verzoekster zou uitmaken. Verweerder heeft op geen enkel moment een dergelijke toets uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verweerder afdoend rekening heeft gehouden met het specifieke gezinsleven van verzoekster en zijn partner. Er heeft geen billijke afweging in het licht van de "fair balance"-toets plaatsgevonden.

De beslissing over het gezinsleven is eenzijdig en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit de situatie van verzoekster.

Er worden immers geen specifieke elementen aangaande het dossier van verzoekster bijgebracht door verweerder. De motivering is dan ook stereotiep en zeer algemeen geformuleerd geworden.

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoeksters gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoeksters gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verzoekster betoogt verder dat ze verplicht aanwezig moet zijn op het Belgisch grondgebied om haar belangen te kunnen behartigen voor de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen inzake de persoonlijke onderhoudsbijdrage tijdens en na echtscheiding. Het is in deze allesbehalve vanzelfsprekend zich tijdens dergelijke procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te laten vertegenwoordigen door haar raadsman.

Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoekster en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Tweede onderdeel, Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt: (...)

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).”

Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

De beslissing verwijst nergens naar het hoorrecht maar stelt wel dat de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

De hoorplicht werd aldus niet gerespecteerd.

Als verzoekster op een correcte wijze was gehoord had zij gewezen op haar ontwikkeld privéleven in België.

Er is met deze specifieke situatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Indien verzoekster aldus adequaat was gehoord, had dit kunnen leiden tot een andere beslissing.

Vermits het belang van een dergelijk privéleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, groot is, zou verweerder deze gegevens met de nodige zorgvuldigheid hebben beoordeeld. Derhalve zou zij naar alle waarschijnlijkheid zijn overgegaan tot het nemen van een andere beslissing.”

3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de dertig dagen na kennisgeving te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekwam als familielid van een burger van de Unie, ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging waardoor zij op 23 januari 2021 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en op 19 april 2021 een F-kaart ontving, dat zij het verblijfsrecht verkreeg in functie van de Belg H., M., haar echtgenoot met wie zij zich vestigde, dat er overeenkomstig de gegevens van het administratief dossier tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging meer blijkt te zijn en dit sedert 6 juni 2021 (*cf.* brief parket van 21 december 2021), dat mijnheer H. op 9 juli 2021 de echtscheiding vorderde, dat de verzoekende partij blijkens het rijksregister sedert 7 oktober 2021 onder voorstel van ambtshalve afvoering staat, dat mijnheer H. op 27 oktober 2021 aan de Antwerpse politie verklaarde het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk, dat hij zich eveneens benadeelde persoon stelde, dat uit het dossier niet blijkt dat er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon nog een minimum aan relatie bestaat, dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij daarom overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet werd beëindigd, dat hierbij rekening werd gehouden met alle elementen die de verzoekende partij zelf kon aanbrengen, dat een schorsend verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf (bijlage 21) op 29 november 2022 werd verworpen door de Raad, dat nergens uit het administratief dossier van de verzoekende partij blijkt dat zij minderjarige kinderen in België of medische problemen zou hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijgevolg in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 (van de Vreemdelingenwet).

Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen specifieke elementen aangaande haar dossier door de verwerende partij werden bijgebracht en dat er geen specifieke elementen met betrekking tot haar gezinsleven vermeld worden, minstens laat zij na concreet toe te lichten over welke specifieke elementen de verwerende partij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering stereotiep en zeer algemeen geformuleerd wordt en dat de verwerende partij zich beperkt tot een stereotiepe motivering, minstens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven op basis van artikel 8 van het EVRM dient te waarborgen. Zij stelt dat zij sinds januari 2021 in België verblijft, dat zij middels gezinshereniging naar België kwam en zij een gezins- en vooral privéleven in legaal verblijf ontwikkelde, dat er duidelijk sprake is van een gezins- en privéleven, dat de verwerende partij derhalve dient over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing derhalve diende na te gaan of die beslissing een schending van haar gezins- of privéleven zou uitmaken, dat de verwerende partij op geen enkel moment een dergelijke toets heeft uitgevoerd, dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het specifieke gezinsleven van haar en haar partner, dat er geen billijke afweging in het licht van de "fair balance"-toets heeft plaatsgevonden, dat de beslissing over het gezinsleven eenzijdig is en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit haar situatie, dat er immers geen specifieke elementen aangaande haar dossier worden bijgebracht door de verwerende partij, dat de motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet aanvaard kan worden als een redelijke en zorgvuldige motivering, dat er met name geen specifieke elementen met betrekking tot haar gezinsleven worden vermeld, dat de verwerende partij zich beperkt tot een stereotiepe motivering en dan volhardt met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben, dat er immers geen grondig onderzoek met betrekking tot haar gezinsleven heeft plaatsgevonden en dat de bestreden beslissing met andere woorden werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met

praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.7. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.8. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar partner. Zij laat ter gelegenheid van haar verzoekschrift echter na toe te lichten wie haar partner is. In de mate dat zij doelt op de heer M.H., merkt de Raad op dat de verwerende partij over de relatie tussen de verzoekende partij en de heer M.H. in de bestreden beslissing motiveerde als volgt:

"Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging, waardoor zij op 23.01.2021 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en op 19.04.2021 een F kaart ontving. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht In functie van de Belg H., M. (...) ((...)), haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Overeenkomstig de gegevens van het administratief dossier blijkt er tussen betrokkene en de referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging meer te zijn en dit sedert 06.06.2021 (cf. brief parket van 21.12.2021). Op 09.07.2021 vorderde mijnheer H. (...) de echtscheiding. Blijkens het Rijksregister staat betrokkene sedert 07.10.2021 onder voorstel van ambtshalve afvoering. Op 27.10.2021 verklaarde mijnheer H. (...) aan de Antwerpse politie het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Mijnheer stelde zich eveneens benadeelde persoon. Uit het dossier blijkt niet dat er tussen betrokkene en de referentiepersoon nog een minimum aan relatie bestaat.

Overeenkomstig art 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 werd daarom op 05.04.2022 het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd. Hierbij werd rekening gehouden met alle elementen die betrokkene zelf nog kon aanbrengen. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf (bijlage 21), werd op 29.11.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voornoemde motivering dat er in de bestreden beslissing wel degelijk specifieke elementen met betrekking tot haar gezinsleven (met de heer M.H.) worden vermeld. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat er in dit verband geen specifieke elementen aangaande haar dossier worden bijgebracht door de verwerende partij, minstens laat zij na, zoals tevens zal blijken uit wat volgt, concreet toe te lichten welke specifieke elementen omtrent het door haar aangevoerde familie- en gezinsleven met de heer M.H. de verwerende partij ten onrechte niet in rekening heeft genomen.

De verzoekende partij beperkt haar feitelijk betoog tot de stelling dat zij middels gezinshereniging (met de heer M.H.) naar België kwam, wat steun vindt in de motieven van de bestreden beslissing en in het administratief dossier. Er wordt in de bestreden beslissing echter gemotiveerd dat er overeenkomstig de gegevens van het administratief dossier geen gezamenlijke vestiging meer blijkt te zijn tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en dit sedert 6 juni 2021, dat mijnheer H. de echtscheiding vorderde op 9 juli 2021, dat de verzoekende partij blijkens het rijksregister sedert 7 oktober 2021 onder voorstel van ambtshalve afvoering staat, dat mijnheer H. op 27 oktober 2021 aan de Antwerpse politie verklaarde slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk, dat hij zich eveneens benadeelde persoon stelde, dat uit het dossier niet blijkt dat er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon nog een minimum aan relatie bestaat en dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij daarom overeenkomstig artikel 42quater, § 1, (eerste lid.) 4° van de Vreemdelingenwet werd beëindigd, motieven die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet betwist, minstens niet weerlegt of ontkracht. Uit het vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 15 mei 2023, dat de verzoekende partij op 14 juli 2023 aan de Raad heeft overgemaakt, blijkt tevens dat de echtscheiding tussen de verzoekende partij en de heer M.H. bij vonnis van 6 december 2022 werd uitgesproken op grond van “*de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk*”. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij gehuwd was met de heer M.H. en verblijfsrecht verkreeg op basis van haar huwelijk met hem toont – mede gelet op de vaststellingen dat haar verblijfsrecht intussen werd beëindigd daar er geen minimum aan relatie meer bestaat tussen haar en de heer M.H. en dat zij intussen uit de echt gescheiden zijn – dan ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen haar en de heer M.H. in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en de heer M.H. wordt door de verzoekende partij niet concreet aannemelijk gemaakt.

Haar betoog dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het specifieke gezinsleven van haar en haar partner, dat er geen grondig onderzoek met betrekking tot haar gezinsleven heeft plaatsgevonden en dat de bestreden beslissing met andere woorden werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, is dan ook niet dienstig. Met voorgaand betoog maakt zij evenmin aannemelijk dat de beslissing over haar gezinsleven eenzijdig is en dan nog onvolledig, beoordeeld vanuit haar situatie.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en de heer M.H. in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging, zodat het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat de verwerende partij dient over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing derhalve diende na te gaan of die beslissing een schending van haar gezinsleven zou uitmaken, dat de verwerende partij op geen enkel moment een dergelijke toets heeft uitgevoerd en dat er geen billijke afweging in het licht van de “*fair balance*”-toets heeft plaatsgevonden, in onderhavig geval niet dienstig is.

3.9. Door louter te stellen dat zij sinds januari 2021 in België verblijft en zij een privéleven in legaal verblijf ontwikkelde, maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins concreet aannemelijk.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging, zodat het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat de verwerende partij dient over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing derhalve diende na te gaan of die beslissing een schending van haar privéleven zou uitmaken en dat de verwerende partij op geen enkel moment een dergelijke toets heeft uitgevoerd, in onderhavig geval niet dienstig is.

3.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, punten 38 en 59).

3.12. In de bestreden beslissing wordt betreffende de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging, waardoor zij op 23.01.2021 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en op 19.04.2021 een F kaart ontving. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht In functie van de Belg H., M. (...) (...), haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Overeenkomstig de gegevens van het administratief dossier blijkt er tussen betrokkene en de referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging meer te zijn en dit sedert 06.06.2021 (cf. brief parket van 21.12.2021). Op 09.07.2021 vorderde mijnheer H. (...) de echtscheiding. Blijkens het Rijksregister staat betrokkene sedert 07.10.2021 onder voorstel van ambtshalve afvoering. Op 27.10.2021 verklaarde mijnheer H. (...) aan de Antwerpse politie het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Mijnheer stelde zich eveneens benadeelde persoon. Uit het dossier blijkt niet dat er tussen betrokkene en de referentiepersoon nog een minimum aan relatie bestaat. Overeenkomstig art 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 werd daarom op 05.04.2022 het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd. Hierbij werd rekening gehouden met alle elementen die betrokkene zelf nog kon aanbrengen. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf (bijlage 21), werd op 29.11.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Nergens blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat zij minderjarige kinderen in België of medische problemen zou hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

3.13. Uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.8., blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een familie- en gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. De Raad merkt tevens op dat de verzoekende partij geen gewag maakt van gezondheidsproblemen of de aanwezigheid van minderjarige kinderen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet in rekening heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.14. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.15. De verzoekende partij stelt verder dat ze verplicht aanwezig moet zijn op het Belgisch grondgebied om haar belangen te kunnen behartigen voor de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen inzake de persoonlijke onderhoudsbijdrage tijdens en na echtscheiding en dat het in deze allesbehalve vanzelfsprekend is zich tijdens dergelijke procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te laten vertegenwoordigen door haar raadsman, maar beperkt zich met dit betoog tot loutere beweringen die zij geenszins staaft. Er blijkt aldus niet dat haar aanwezigheid op Belgisch grondgebied voor de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen vereist of bevolen is, minstens wordt dit niet gestaaft, noch dat zij vanuit haar herkomstland niet in contact kan blijven met haar advocaat en zich niet kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. De verzoekende partij toont niet aan dat enige wettelijke bepaling haar een recht geeft om op het Belgische grondgebied aanwezig te zijn enkel omdat er een procedure lopende is bij de rechtbank van eerste aanleg. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heden nog heeft bij voorgaand betoog, nu uit het vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 15 mei 2023, dat zij op 14 juli 2023 aan de Raad heeft overgemaakt, blijkt dat voornoemde familierechtbank uitspraak deed over de door haar gevorderde onderhoudsuitkering.

3.16. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij *"niet (is) overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier (...) en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben."*

3.17. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.18. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing nergens verwijst naar het hoorrecht maar wel stelt dat de staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de hoorplicht aldus niet werd gerespecteerd, dat zij had gewezen op haar ontwikkeld privéleven in België als zij op een correcte wijze was gehoord, dat er met deze specifieke situatie totaal geen rekening is gehouden in de beslissing tot bevel, dat indien zij aldus adequaat was gehoord, dit had kunnen leiden tot een andere beslissing en dat vermits het belang van een dergelijk privéleven, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, groot is, de verwerende partij deze gegevens met de nodige zorgvuldigheid zou hebben beoordeeld en naar alle waarschijnlijkheid zou zijn overgegaan tot het nemen van een andere beslissing.

3.19. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

3.20. Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze verwijzen naar het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (hierna: het Hof).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU*, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU*, *M.G. e.a.*, ro. 40).

3.21. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. Zij beperkt zich immers tot de algemene verwijzing naar haar “ontwikkeld privéleven in België” en het groot belang hiervan, doch zet niet *in concreto* uiteen op welke wijze dit element het al dan niet afleveren van het bevel had kunnen beïnvloeden.

De Raad herhaalt in dit kader ook dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins concreet aannemelijk maakt. Zij toont met haar betoog dan ook niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing nergens verwijst naar het hoorrecht maar wel stelt dat de staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de hoorplicht aldus niet werd gerespecteerd, wijst de Raad erop dat, zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet werd in punt 3.13., de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met relevante elementen betreffende haar familie- en gezinsleven, minderjarige kinderen of gezondheidstoestand. Er blijkt dan ook niet dat zij, indien zij hierover gehoord was geweest, dergelijke elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

3.22. Een schending van het hoorrecht blijkt aldus niet.

3.23. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER